

a Pfeil-, Wiese- és a Kraft-féle képletek szerint történik. — A szálerdővé való átalakítás veszélyes lehetne, de az itt nem kívánatos, mert a középerdő ugy a jövedelem tekintetében, mint a faipar változatos szükségleteit illetőleg, sokkal jobban megfelel, mint a szálerdő.

Az általunk ismertetett füzetnek ez lenne rövid tartalma. Ha ebből a mi viszonyainkra tanulságot vonunk, legelőszőr is sok községi erdeink fahiányát kell figyelembe venni. Kétségtelen, hogy ha ezen hiányt teljesen el nem oszlatnók is, a középerdő alkalmazásával sokat segíthetnénk, — és pedig oly középerdővel, melyben a fő- és középfa-osztályokra több gond fordíttatnék, mint az aljfa-osztályokra. Az erdő és a nyiladékok szélein — hogy ez utóbbiakat az aljfa egészen bene nőjje, — gyertyánt lehetne botoló üzemben tenyészteni.

Ha meggondoljuk, hogy a mi szálerdőinkben a növedék — általában — $2.5 m^3$ holdankint, s hogy szálerdőink oly gyérek, hogy a — holdanként — 50 drb törzs alatt még az ugyanoly növedékű aljfa kellő tenyészetéhez szükséges levegő- és növvő-tér meg van, csak akkor tűnik szemünkbe a mi pazarló gazdaságunk. Reméljük, hogy a nemsokára beálló faszükség a jobb gazdálkodásra minket is megtanít.

Kozarac József.

Vadászati tárcza.

Az 1886-ik évi vadászat eredménye a gödöllői udvari vadászterületen.

Nem ok nélkül fogott el aggodalom, midőn egy évvel előbb az erdőségeinkben fekvő magas hóréteg elolvadása után kerületemet bejártam s az erdőgondnokságok jelentéseiből tudomást szereztem arról a nagymérvű pusztitásról, melyet az 1885/6-ik évi zord tél vadállományunkban véghez vitt.

Több mint 100 darab rőt és őzvadat találtak a hófúvások alá temetve és számba sem vehető a nyulak és foglyok száma, melyek a féktelen tél elől menekülve, a falvak és tanya körüli szérús kertekbe vonultak, hogy ott a sodronyhurkokat és a legmerészebb mechanikai kombinációkat is túlszárnyaló leleményes fogóeszközöket kitevő vadorzóknak áldozatul essenek.

A hó elolvadása után remélt erőteljes vegetáció és dús fűtermés sem felelt meg a várakozásnak s a zord télre következő 1886. évi nyár rendkívüli szárazságával nem hogy elősegítette volna a vadállomány felépülését, hanem inkább még lankasztotta. Erre az évre még sokáig fognak visszaemlékezni futóhomokos vidékünk lakói és vadászai.

Ilyen kedvezőtlen viszonyok között természetesen agancsáraink sem érték el fejlődésükben azt az erősséget, melyet kedvező körülmények között a hirneves gödöllői vadászterületen várni lehetett volna.

Ennek tulajdonítható az a körülmény, hogy Ő Felsége legkegyelmesebb Királyunk az elmúlt évben egészen lemondott a más években oly nagy élvezettel gyakorolt cserkészetről s az erdészeti és vadászati személyzetnek is csak azon gyenge agancsárok lelövését engedte meg, melyek erdőségeink kinyúló és elszigetelt részeiben tartózkodnak és a szomszédos magánbirtokokra kiszáguldoznak.

A legmagasabb udvari vadászatok a múlt vadászati idő alatt október 22-én kezdődtek meg, és szarvastehén és sertevad cserkészet és hajtóvadászattal váltakozva december 3-áig tartottak.

Terítékre került 2992 darab hasznos és 1776 darab ragadozó vad, összesen tehát 4768 darad.

A terítékre került vadak részletezve következők:

1. Hasznos vadak.

Agancsár	77	darab,
szarvastehén	196	"
vaddisznó	5	"
őzbak	28	"
nyul	1123	"
tengeri nyul (lapén)	403	"
fácán	570	"
fogoly	491	"
szalonka	10	"
vadrucza	42	"
különféle szárnyas	47	"

2. Ragadozó vad.

Róka	156	darab,
borz	10	"
vadmacska	10	"
nyest	3	"
menyét	39	"
görény	64	"
sündisznó	66	"
kóbor eb és macska	229	"
sas	4	"
karvaly	348	"
bagoly	78	"
különféle szárnyas	769	"

Legérdekesebb volt a lefolyt vadászatok közül tagadhatlanul az a cserkészlet a szent-királyi erdőben, melyen Ő Felsége — Szepesi Tivadar erdész vezetése mellett 2 darab vaddisznót ejtett el. Ez volt az első sertevad, melyet Ő Felsége fegyvere a gödöllői vadászterületen leterített és általában

véve is ez volt az első ilyenmű vad, mely a szent-királyi futóhomokos területen észleltetett; bizton állitható tehát, hogy a vaddisznó mint váltó (vándorló) vad a nyugatról kelet felé való irányt évek óta megtartja.

A Sziget-Monostoron 30-án tartott fácánvadászat az által nyert fényt, hogy Ő Felsége is részt vett e vadászaton.

Lelövetett 306 darab fácán, 136 darab nyul, 8 fogoly, 1 róka és 2 héja.

Ő Felsége maga e vadászaton 100 fácánt, 24 nyulat, 4 foglyot és 1 héját ejtett el.

E vadászaton Ő Felsége legkegyelmesebb Királyunkon kívül résztvettek Hohenlohe herczeg főudvarmester, Lichtenstein herczeg, báró Flieser és Zurna szárnysegédek, gróf Széchényi és báró Fejérvári miniszterek, Gromon államtitkár, Ráth főpolgármester, Török főkapitány, Tormai miniszteri tanácsos, Aébli bankigazgató, Matyók főszolgabíró, Kaprinai jószágigazgató.

Befejezve közleményemet, nem hagyhatom megemlítés nélkül, hogy az előbb leirt zord tél viszontagságainak a fácán állott legjobban ellent. Egy okkal több, hogy ezen szép és hasznos vad tenyésztését, ott, ahol a ragadozó vadak pusztítására a kellő gond fordittatik, szaktársaimnak és a vadászat kedvelőinek a legmelegebben ajánljam.

Gödöllön, 1887. évi február hóban.

Kallina Károly,
m. kir. erdőmester.